

en Dag sluppen ind paa en rig Mands Mark, og Manden sender saa en Mængde Karle ud for at jage efter den med Stokke og Stænger. Jo mere den stakkels Kalv bliver jaget, des værre løber den omkring i Kornmarken og gør mere og mere Skade. Konen staar hele Tiden og raaber: Lad den bare være, lad mig komme til, og endelig, da Kalven er bleven ked af at rende, staar den stille, og saa kommer hun hen imod den og siger: Kippe, Kippe, Kippe, og saa kommer Kalven. Saa siger Tolstoj: I skulle ikke jage efter Mennesker, I skulle kalde dem hen til eder, og saaledes siger jeg, at al vor Bestræbelse skal gaa ud paa at kalde Menneskene til os. Men, mine Herrer, saa følger Tolstoj til: Men dersom Kalven nu ikke vilde komme, hvad saa? Saa maatte den jo jages ud af Marken, og paa samme Maade: naar Forbedring ikke lykkes, kommer Straffen. Der, hvor Bestræbelserne for Forbedring glippe, der kommer Straffen og intet andetsteds, og Straffen er gennemgaaende en afskrækkende Ting.

Man taler om, at Legemsstraf er særlig slem derved, at den kun kunde virke afskrækkende, ikke opdragende. Jeg holder nu paa, at alle Straffe lige fra Bøder paa 10 Kr. ere i Virkeligheeden afskrækkende, Straffen har ikke egentlig anden Betydning. Men jeg siger, at dersom jeg kom i det beklagelige Tilfælde at skulle straffe, vilde jeg altid holde paa den mindst mulige Straf. Det ligger i Sagens Natur, at jeg i alle mulige Tilfælde ønsker anvendt den mindste Straf, som de, der have Ansvar for Haandhævelsen af Ret og Orden i Landet, mene at kunne nøjes med. Det kan være, at jeg tager fejl i mit Ræsonnement, men det er i alt Fald min Begrundelse for at stemme for det foreliggende Forslag, at det i Virkeligheden indfører en mindre haard Lov end den, vi have i Forvejen. Det kan være, at jeg tager fejl af de foreliggende politiske Tilstande og den hele Situation, men det er i alt Fald min Begrundelse, at ved § 2 i denne Lov faa vi mindre Legemsstraf, end vi have efter den bestaaende Lov. Men, siges der, for det, vi have, have vi intet Ansvar, den Legemsstraf, der findes i den bestaaende Lovgivning, have vi ikke indført. Men, mine Herrer, i det Øjeblik, jeg har dette Valg: Dersom du stemmer saaledes, at dette Lovforslag ikke bliver til Lov, faa vedblivende de unge Mennesker i en Alder af 15—18 Aar Legemsstraf for Tyveri og andre lignende Forbrydelser, men naar du stemmer saaledes, at det

bliver til Lov, faa de det ikke, men derimod de, der øve Vold, hvis jeg altsaa ved min Afstemning kunde forvolde, at den Legemsstraf, de unge Mennesker nu faa, ikke bliver taget bort, medens jeg ved at stemme anderledes kunde tage den bort, har jeg jo faktisk Ansvar. De kunne vende det op og ned, som De ville, men har jeg Valget mellem de to Ting, saa har jeg faktisk Ansvar. Det er mit Hovedmotiv til at stemme for § 2 i det foreliggende Lovforslag.

Sabroe: Det ærede Medlem, der nu havde Ordet, sagde, at han ikke vilde have Ansvar for, at de unge Mennesker, der bleve idømte Prygl, vedblivende skulde have det, og derfor stemte han for den Paragraf, som indførte Pryglestraf. Det ærede Medlem har dermed sagt, at vi andre, der stemme imod Pryglens Indførelse paa et nyt Omraade, bære Ansvar for, at vi beholde Pryglene for de unge Mennesker. Der er nu aldeles intet afgjort om, hvorledes den hele Lovgivningsmagt stiller sig til de allerede bestaaende Legemsstraffe, men det er sikkert, at Demokratiet i dette Land — Socialdemokratiet, en meget betydelig Del af Venstre og en meget betydelig Del af Intelligensen inden for Overklasserne — i Løbet af den sidste halve Snes Aar har tilvejebragt en offentlig Mening imod Legemsstraffene. Denne offentlige Mening er ved at sejre, og den vil sejre ganske uanset, om den højtærede Justitsminister eller de ærede Forslagsstillere faa gennemført deres Forslag eller ej. De Herrer fra den Side have anført Bismarck, og nu anførte det ærede Medlem den Kirksens Mand Leo Tolstoj. Jeg antager ikke, det ærede Medlem har indhentet nogen som helst Bemyndigelse til at tale paa den sidstes Vegne. Hvad Leo Tolstoj har skrevet om Pryglestraf, er i alt Fald ganske kontra det, som Folk maatte ønske af Legemsstraf.

Hammerich: Jeg skal ikke forlænge Debatten, men kun ganske kort motivere min Afstemning. Jeg kan ikke være enig med de Herrer, der betragte det at indføre korporlig Revselse som noget, der vil betyde en Tilbagegang i vor Civilisation. Det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe) omtalte forleden for at skræmme os fra Indførelse af legemlig Straf, en Mand, som denne Straf vilde ramme, uagtet han var en rigtig brav og skikkelig Mand, han havde blot faaet lidt for meget at drikke og var saa gaaet hen og havde slaaet en